

LA MEVA FAMÍLIA

No em sentia normal. Estava al sofà de casa de les meves mares, i al costat tenia el meu xicot. Si, xicot. No sóc lesbiana ni bi, sinó hetero.

Era una situació graciosa mirada des de fora, ja que em sentia diferent per ser hetero. Per què? Perquè a la meva família no hi ha ningú hetero. Es podria dir que la meva família som la definició de diversitat. S'hi pot trobar de tot. I m'agrada que sigui així. No vull que em malinterpreteu, em sento molt orgullosa de tenir dues mares lesbianes, que no han amagat mai el que són, i han lluitat perquè nosaltres visquéssim una situació diferent de la seva. Em sento orgullosa de la meva germana petita, que des de l'ESO ja tenia clara la seva orientació sexual, i en què en una etapa on tothom es riu de tothom, es mostrés segura de si mateixa i no amagués el que sentia. Orgullosa de la meva altra germana, la gran, i de que mai hagi qüestionat com se sentia pel que els altres pensaven. De com l'he vist lliure, en una societat que no et deixa volar.

Perquè diuen que la societat ha canviat, i potser sí, no ho questiono, però tot i així encara queda un gran camí per recórrer. Encara se senten comentaris de “Si tens dues mares lesbianes, tu també ets lesbiana no?” o s'utilitzen paraules com “Maricón”, “Marimacho”, “Bollera”... com a insult. Potser ara ja està més ben vist, és més “normal”, el fet de veure persones LGTBIQ+ al dia a dia, pel carrer, a l'escola i al l'institut... però no està tant normalitzat el no insultar a aquesta comunitat. Així i tot, la meva experiència com a filla de dues mares ha estat molt bona. Elles han ensenyat molts valors a companyes i companys que he tingut, que des de ben petits no entenien la meva família, però després s'hi van acabar “acostumant”. Molt poques persones m'han insultat, o parlat malament de mi o de la meva família pel simple fet de ser com són, i sentir el que senten.

Sí, hi ha hagut pèrdues, dolors, traïcions, però malgrat tot això, m'alegro. M'alegro d'haver nascut en una família amb dues mares, amb unna germana lesbiana i l'altre bi. Perquè penso que això ha influenciat en la manera com miro als altres, en el bon sentit. Crec que el fet de des de ben petita hagi sentit que no hi ha ningú igual, que tothom és diferent, o que es és normal al món. El fet que des de ben petita m'hagin dit que tothom és lliure de sentir el que sent, i s'ha de respectar, m'ha fet més bona persona. M'ha fet no tenir tanta por de ser com sóc, i de no jutjar a ningú. Així que sí, estic sentada al sofà, al costat del meu nòvio. I no sé perquè, però per primer cop, em sentia diferent. Potser perquè era la definició de “normal” que és coneix, i mai he estat normal. Potser.